

Sygn. akt II Ka 207/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk SSO Teresa Zawisłak (spr.)
Protokolant:	sekr. sąd. Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Leszka Wójcika

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2016 r.

sprawy **M. K. i J. B.**

oskarżonych z art. 271 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 26 stycznia 2016 r. sygn. akt II K 425/13

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę oskarżonych M. K. i J. B. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 207/16

UZASADNIENIE

M. K. została oskarżona o to, że:

I. w okresie od 29 kwietnia 2005 roku do 23 września 2005 roku jako funkcjonariusz publiczny – urzędowy lekarz weterynarii Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w M., działając na szkodę interesu publicznego, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym pracownikami (...) Zakłady (...) Sp. z o.o. A. M., J. W. oraz W. P., jak również urzędowymi lekarzami weterynarii PIW w M., działając w celu poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w urzędowych świadectwach weterynaryjnych, uprawniających do eksportu towaru pochodzenia zwierzęcego do Federacji Rosyjskiej z terenu Unii Europejskiej w zakresie określenia miejsca wyprodukowania i miejsca pochodzenia tegoż towaru, przekraczając zakres swoich obowiązków poprzez dokonywanie niżej wskazanych kontroli weterynaryjnych bez wymaganego ustawowo pisemnego upoważnienia Powiatowego Lekarza Weterynarii w M. – M. G., jak również niedopełniając swych obowiązków w zakresie wykonywania tych czynności poprzez nieprzeprowadzenie kontroli tych

wysyłek eksportowych celem prawidłowego określenia miejsca pochodzenia zgłoszonego do eksportu towaru przez (...) Zakłady (...) w S. wystawiła łącznie 45 świadectw oznaczonych identyfikatorem numer 12 oraz 4 świadectwa oznaczone identyfikatorem 10, a mianowicie:

w dniu 29 kwietnia 2005 r. świadectwo numer (...),

w dniu 9 maja 2005 r. świadectwo numer (...)

w dniu 9 września 2005 r. świadectwo numer (...)

w dniu 16 września 2005 r. świadectwo numer (...)

w dniu 17 maja 2005 r. świadectwa o numerach (...), (...), (...), (...),

w dniu 20 maja 2005 r. świadectwa o numerach (...), (...), (...), (...),

w dniu 24 maja 2005 r. świadectwa o numerach (...), (...), (...), (...)

w dniu 08 sierpnia 2005 r. świadectwa o numerach (...), (...), (...), (...)

w dniu 06 września 2005 r. świadectwa o numerach (...), (...), (...), (...), (...), (...),

w dniu 09 września 2005 r. świadectwa o numerach (...), (...), (...),

w dniu 13 września 2005 r. świadectwa o numerach (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...),

w dniu 14 września 2005 r. świadectwo numer (...)

w dniu 16 września 2005 r. świadectwa o numerach (...), (...) (...), (...) (...), (...), (...),

w dniu 20 września 2005 r. świadectwa o numerach (...), (...), (...)

w dniu 23 września 2005 r. świadectwo numer (...)

poświadczające nieprawdę, iż towar ten pochodzi w całości z (...) Zakłady (...) w S. podmiotu uprawnionego do eksportu towaru mięsnego do Federacji Rosyjskiej, wiedząc o tym, że towar ten nie pochodził ze wskazanego podmiotu, jako uprawnionego zakładu przetwórstwa mięsnego – rzeźnia,

- to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

J. B. został oskarżony o to, że

:

I. w okresie od 28 czerwca 2005 roku do 1 lipca 2005 roku jako funkcjonariusz publiczny - urzędowy lekarz weterynarii Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w M., działając na szkodę interesu publicznego, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z pracownikami (...) Zakłady (...) Sp. z o.o. A. M., J. W. oraz W. P., jak również urzędowymi lekarzami weterynarii PIW w M., działając w celu poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne w urzędowych weterynaryjnych świadectwach uprawniających do eksportu towaru pochodzenia zwierzęcego do Federacji Rosyjskiej z terenu Unii Europejskiej w zakresie określenia miejsca wyprodukowania i miejsca pochodzenia tegoż towaru, przekraczając zakres swoich obowiązków poprzez dokonywanie niżej wskazanych kontroli weterynaryjnej bez wymaganego pisemnego upoważnienia Powiatowego Lekarza Weterynarii w M. M. G., jak również niedopełniając swych obowiązków w zakresie wykonywania tych czynności poprzez nieprzeprowadzenie kontroli tych wysyłek eksportowych celem

prawidłowego określenia miejsca pochodzenia zgłoszonego do eksportu towaru przez (...) Zakłady (...) w S., wystawił łącznie 9 świadectw oznaczonych identyfikatorem numer 12, a mianowicie:

w dniu 28 czerwca 2005 r. świadectwo numer (...), (...), (...), (...), (...), (...);

w dniu 1 lipca 2005 r. świadectwo numer (...), (...), (...);

stwierdzając, iż towar ten pochodzi w całości z (...) Zakłady (...) w S. podmiotu uprawnionego do eksportu towaru mięsnego do Federacji Rosyjskiej, wiedząc o tym, że towar ten nie pochodził ze wskazanego podmiotu, jako uprawnionego zakładu przetwórstwa mięsnego – rzeźnia,

- to jest o czyn z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. .

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2016 r., sygn. akt II K 425/13, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. Uznając, że oskarżona **M. K.** dopuściła się tego, że w okresie od 29 kwietnia 2005 roku do 23 września 2005 roku w S., jako funkcjonariusz publiczny – urzędowy lekarz weterynarii Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w M., przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że nie posiadając pisemnego upoważnienia do kontroli przedsiębiorstwa (...) Zakłady (...) Sp. z o.o., na ustne polecenie Powiatowego Lekarza Weterynarii przeprowadziła kontrolę tegoż przedsiębiorstwa, wystawiając przy tym 49 „Świadectw weterynaryjnych dla mięsa wieprzowego oraz surowych produktów z mięsa wieprzowego, eksportowanych z UE do Federacji Rosyjskiej”, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego, to jest czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 231 § 1 k.k., na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie wobec przedawnienia karalności umorzył;

II. uznając, że oskarżony **J. B.** dopuścił się tego, że w okresie od 28 czerwca 2005 roku do 1 lipca 2005 roku w S., jako funkcjonariusz publiczny – urzędowy lekarz weterynarii Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w M., przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że nie posiadając pisemnego upoważnienia do kontroli przedsiębiorstwa (...) Zakłady (...) Sp. z o.o., na ustne polecenie Powiatowego Lekarza Weterynarii przeprowadził kontrolę tegoż przedsiębiorstwa, wystawiając przy tym 9 „Świadectw weterynaryjnych dla mięsa wieprzowego oraz surowych produktów z mięsa wieprzowego, eksportowanych z UE do Federacji Rosyjskiej”, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego, to jest czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 231 § 1 k.k., na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie wobec przedawnienia karalności umorzył;

III. wydatki postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł Prokurator Okręgowy w Siedlcach, który zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonych: M. K. i J. B. zarzucił mu:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 271 § 1 k.k., polegającą na wyrażeniu błędnego poglądu prawnego, iż warunkiem odpowiedzialności karnej za poświadczenie nieprawdy w dokumencie wystawionym przez funkcjonariusza publicznego jest dodatkowo konieczność wykazania, iż osoba ta jest uprawniona do wystawienia tego dokumentu poprzez szczególne umocowanie, podczas gdy wykładnia tegoż przepisu oparta na jednolitej interpretacji tego przepisu, dająca swój wyraz w licznych tezach doktryny oraz orzecznictwa, gdzie w sposób jednoznaczny określa, że podmiotem przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. może być bądź to funkcjonariusz publiczny, bądź też inna osoba uprawniona do wystawienia danego dokumentu, w konsekwencji czego doszło do wyeliminowania z opisów czynów przypisanych sprawcom znamion wskazanego przestępstwa oraz znamienia niedopełnienia obowiązków służbowych i związanych z tym zachowań;

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 2 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. poprzez zaniechanie, w kontekście wykluczenia przez Sąd I instancji możliwości zastosowania w niniejszej sprawie art. 271 § 1 k.k., przeprowadzenia oceny poczynionych ustaleń faktycznych w świetle możliwości zaistnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., podczas gdy stwierdzone przez Sąd fakty, iż doszło do powstania dokumentów w rozumieniu art. 115 § 14 k.k., które nie pochodziły od uprawnionych do jego wystawienia

podmiotów, a które w związku z tym na wzór takich dokumentów autentycznych, miały zaświadczać, iż pochodzą od uprawnionego organu, zawierając jednocześnie nieprawdziwe informacje warunkujące możliwość wyeksportowania towaru w sposób legalny na teren Federacji Rosyjskiej, obligowały Sąd orzekający do podjęcia w tym kierunku właściwej oceny prawnej przedmiotowych zachowań;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na bezprawnym i nieuzasadnionym stwierdzeniu, że zarówno M. K., jak również J. B., przeprowadzali kontrolę przedsiębiorstwa (...) w S.” sp. z o.o., podczas gdy treść dowodów uznanych za wiarygodne przez Sąd I instancji, na przykład zeznania W. P., czy też M. M. (1) i A. M., jak również kierowców realizujących transporty do (...) S. i z tego zakładu do Rosji oraz dowodów z dokumentów eksportowo- transportowych, w tym świadectw podpisanych „in blanco”, w sposób jednoznaczny dowodzi, iż oskarżeni wydając przedmiotowe świadectwa weterynaryjne nie przeprowadzali opisanych kontroli;

IV. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na pominięciu przez Sąd I instancji w swych rozważaniach dotyczących oceny sytuacji faktycznej treści zeznań świadków W. P., M. M. (1), A. M., jak również kierowców realizujących transporty do (...) S. i z tego zakładu do Rosji oraz potwierdzających te fakty dowody z dokumentów, w tym w postaci świadectw podpisanych „in blanco”, a z których to dowodów wynika, iż oskarżeni również niedopełniali swych obowiązków służbowych poprzez nieprzeprowadzenie kontroli weterynaryjnej wysyłek eksportowych realizowanych ze wskazanego zakładu do Rosji;

V. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na nie wykazaniu na jakich podstawach dowodach Sąd I instancji uznał, iż oskarżeni przeprowadzali kontrolę (...) S. w związku z wydawanymi eksportowymi świadectwami weterynaryjnymi, a na jakich dowodach nie uznał też aktu oskarżenia, że oskarżeni przekroczyli swoje uprawnienia służbowe poprzez wydawanie tych świadectw bez stosownych upoważnień, co miało świadczyć o przeprowadzeniu tych kontroli, oraz nie dopełniali tych obowiązków poprzez rzeczywiste zaniechanie przeprowadzenia tych kontroli.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W toku rozprawy odwoławczej prokurator poparł apelację i wnioski w niej zawarty. Obrońca oskarżonych wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Oskarżona M. K. wniosła o utrzymanie wyroku w mocy. Oskarżony J. B. przyłączył się do stanowiska obrońcy i wniósł o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora Okręgowego okazała się zasadna i dlatego też musiała skutkować rozstrzygnięciem o charakterze kasatoryjnym.

Na wstępie zasadniczej części rozważań odnotować należy, że na podzielenie zasługiwał sformułowany przez oskarżyciela publicznego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w postaci błędu dowolności (punkt III. petitum apelacji). Rekonstruując zaistniały stan faktyczny w drodze przyjęcia, że M. K. i J. B. przeprowadzali kontrole przedsiębiorstwa (...), Sąd Rejonowy zupełnie pominął przeciwstawne fakty (okoliczności) istotne w sprawie, wynikające z relacji W. P., M. M. (1), A. M., kierowców biorących udział w transportach produktów pochodzenia zwierzęcego, a także z dokumentów eksportowo - transportowych. Lektura właściwego fragmentu uzasadnienia zakwestionowanego orzeczenia (k. 32731v- 32735) dowodzi przy tym, że treść poczynionych ustaleń faktycznych nie stanowiła rezultatu odmówienia wiary wskazanym środkom dowodowym, lecz efekt niezrozumiałego zaniechania analizy informacji z nich płynących. We wskazanym dokumencie próżno szukać argumentacji uzasadniającej takie stanowisko. Wobec treści pisemnych motywów wyroku oraz zasadności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, zarzut mającej wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz

art. 410 k.p.k., relatywizowany do wartościowania wyżej wymienionych środków dowodowych nie mógł zostać uznany za postawiony w sposób właściwy.

W dalszej kolejności podkreślić trzeba, że skarżący słusznie wywodzi, iż Sąd I instancji nie ma racji opierając swój tok rozumowania na założeniu o logicznej sprzeczności tezy, w myśl której tymi samymi zachowaniami M. K. i J. B. przekroczyli swe uprawnienia i nie dopełnili ciężących na nich obowiązków. Celem zapewnienia klarownego toku argumentacji przypomnieć w tym miejscu trzeba, że występku z art. 231 § 1 k.k. dopuszcza się funkcjonariusz publiczny, który przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego.

Przenosząc powyższe na realia niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż Sąd I instancji trafnie uznał status M. K. i J. B. jako funkcjonariuszy publicznych. Słuszność takiego stanowiska wynika z przepisów regulujących kompetencje i organizację Inspekcji Weterynaryjnej. Zgodnie z ustawą z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2015 r., poz. 1482 z późn. zm.; dalej: u.I.W.) organami rzeczowej Inspekcji są: Główny Lekarz Weterynarii, będący centralnym organem administracji rządowej podległym ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa, wojewódzki lekarz weterynarii, powiatowy lekarz weterynarii i graniczny lekarz weterynarii (art. 5 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 i 2 u.I.W.). Zadania wskazanych organów wykonują m.in. lekarze weterynarii, inne osoby zatrudnione w Inspekcji oraz lekarze weterynarii wyznaczeni do wykonywania określonych czynności (art. 5 ust. 2 pkt 1 u.I.W.) o randze urzędowego lekarza weterynarii (art. 5 ust. 4 u.I.W.). Wymienione osoby realizują powierzone Inspekcji Weterynaryjnej zadania z zakresu ochrony zdrowia zwierząt oraz bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego w celu zapewnienia ochrony zdrowia publicznego, m.in. przez: zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt, badanie zwierząt rzeźnych oraz produktów pochodzenia zwierzęcego (art. 3 ust. 1 i 2 pkt 1 i 3 u.I.W.), a także wystawianie świadectw zdrowia (art. 1 pkt 3 u.I.W.). M. K. i J. B., jako urzędowi lekarze weterynarii, działali zatem na podstawie upoważnienia wynikającego z cytowanej wyżej ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej i realizowali zadania z zakresu administracji publicznej z racji podporządkowania Inspekcji Weterynaryjnej ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa. Przyznana im kompetencja do wystawiania świadectw zdrowia zwierząt należała do kategorii działań związanych z wykonywaniem władzy publicznej, gdyż w sposób władczy kształtowała sytuację jednostki. Wystawiane przez wymienionych świadectwa warunkowały uprawnienie do eksportu produktów pochodzenia zwierzęcego do Federacji Rosyjskiej (ich dane personalne zostały zgłoszone również w organie celnym jako osób, które są uprawnione do wystawiania takich świadectw), (podobnie: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 20 maja 2010 r., I ACa 137/10, LEX nr 1381308). W związku z powyższym wyżej wymienieni winni być zaliczani do kategorii funkcjonariuszy publicznych będących pracownikami administracji rządowej, którzy nie pełnią wyłącznie czynności usługowych (art. 115 § 13 pkt 4 k.k.).

W dalszej kolejności zaakcentować trzeba, że z przekroczeniem uprawnień, o którym mowa w przytoczonym wyżej art. 231 § 1 k.k., mamy do czynienia wówczas, gdy sprawca podejmuje czynności nie należące w granicach jego kompetencji, a zatem wykracza poza zakres czynności służbowych, do wykonania których jest uprawniony. Natomiast przywołane niedopełnienie obowiązków może polegać na zaniechaniu ich wykonania albo na nienależytym, niedbałym ich wykonaniu (vide M. Szwarczyk, Komentarz do art. 231 Kodeksu karnego, [w:] T. Bojarski (red.), Kodeks karny. Komentarz, LEX 2016, teza 3.). Uwagi takiej treści należy uzupełnić o podkreślenie, że źródłem obowiązku funkcjonariusza może być także indywidualne polecenie służbowe, zaś przedmiotem ochrony art. 231 k.k. jest prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych i samorządu terytorialnego, a także wynikający z nich autorytet (vide M. Kulik, Komentarz do art. 231 Kodeksu karnego, [w:] M. Mozgawa (red.), Kodeks karny. Komentarz, WK 2015, teza 5. i 1.; podobnie: J. Giezek, Komentarz do art. 231 Kodeksu karnego, [w:] J. Giezek (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, LEX 2014, teza 10.). W rezultacie powyższego, o ile nie sposób zakwestionować tej części rozważań Sądu Rejonowego, w której argumentuje się tezę o przekroczeniu uprawnień przez M. K. i J. B., o tyle nie sposób zgodzić się z wywodami, które zmierzają do wykazania, że po stronie oskarżonych nigdy nie istniał obowiązek podjęcia działań składających się na konkretne kontrole. W ślad za pisemnymi motywami zaskarżonego orzeczenia podkreślić tutaj trzeba, że w myśl art. 26 ust. 1 u.I.W. świadectwa zdrowia wystawia organ Inspekcji lub upoważniony przez ten organ urzędowy lekarz weterynarii, zaś zgodnie z unormowaniami art. 19 ust. 1b i ust. 2 u.I.W. upoważnienie do przeprowadzenia czynności kontrolnych winno przybrać formę

pisemną. Wobec braku rzeczoności upoważnienia we wskazanej formie oczywistym jest, że oskarżeni przystępując do czynności kontrolnych przekroczyli swe uprawnienia. M. K. i J. B., akceptując ustne polecenie Powiatowego Lekarza Weterynarii w M., a następnie decydując się na przystąpienie do czynności kontrolnych doprowadzili jednakże do zaistnienia po ich stronie obowiązku rzetelnego przeprowadzenia tychże czynności. Zaakcentować bowiem trzeba, że wyżej wymienieni wystawiając świadectwa zdrowia objęte zarzutami aktu oskarżenia, de facto potwierdzające bezpieczeństwo konkretnych produktów pochodzenia zwierzęcego, działali na polu ochrony dobra prawnego w postaci zdrowia publicznego. Wskazane dobro prawne, niezależnie od prawnej dopuszczalności podjęcia czynności kontrolnych, winno stanowić dla nich wartość nadrzędną. Na szczególne podkreślenie zasługuje w tym miejscu fakt, iż nabywca tych produktów zastrzegając w umowie, że mogą one pochodzić tylko z Zakładów (...) w S., niewątpliwie miał na uwadze przede wszystkim wcześniejsze kontrole jakości produktów tych Zakładów, inspekcje tego Zakładu dokonywane w trakcie trwania umowy i wynikające z tego tytułu zaufanie do jakości nabywanego mięsa i jego przetworów. W związku z tym to również lekarze weterynarii wystawiając świadectwa zdrowia powinni brać na siebie odpowiedzialność za rzetelność realizacji tej umowy i jednocześnie jakość tych produktów, a zatem wystawiać takie świadectwa albo po przeprowadzeniu właściwych kontroli, albo nie wystawiać ich w ogóle. Postępując w sposób odmienny M. K. i J. B. w sposób świadomy zdecydowali się na pogwałcenie tych zasad, naruszając w ten sposób interes publiczny. Zamykając rozważania w materii niedopełnienia obowiązków przez wyżej wymienionych podkreślić trzeba, że do katalogu źródeł, z których obowiązki i uprawnienia funkcjonariuszy publicznych płyną, zaliczać należy także ogólne reguły postępowania z określonym dobrem prawnym (tamże). Do takich właśnie reguł należy konieczność przeprowadzenia czynności kontrolnych przed wystawieniem zaświadczeń potwierdzających ich pozytywny rezultat.

Z pisemnych motywów zanegowanego orzeczenia wynika nadto, że Sąd Rejonowy dokonał błędnej subsumcji poczynionych ustaleń faktycznych pod przepis art. 271 § 1 k.k., dopuszczając się w ten sposób obrazy prawa materialnego. Rzeczona obraza stanowi przy tym efekt błędnej wykładni znamion strony przedmiotowej występku fałszu intelektualnego. Zaakcentować w tym miejscu trzeba, że w myśl wskazanej regulacji karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 podlega funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, która poświadcza w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne.

Zupełnie chybionym okazało się natomiast przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że z uwagi na podnoszony wyżej brak pisemnego upoważnienia M. K. i J. B. nie mieli statusu uprawnionych funkcjonariuszy publicznych w rozumieniu art. 271 § 1 k.k. i z tejże przyczyny nie mogli zrealizować czynności sprawczej w postaci wystawienia dokumentu poświadczającego nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Teza w myśl której „wystawić dokument” w rozumieniu art. 271 § 1 k.k. może tylko funkcjonariusz publiczny uprawniony do jego wystawienia, mimo oparcia w poglądach części doktryny (por. W. Wróbel, Komentarz do art. 271 Kodeksu karnego, [w:] A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117- 277 k.k., LEX 2014, teza 20., 23.), nie tylko przeczy prawdom logiki formalnej, lecz również neguje założenia tzw. wykładni literalnej. Odnosząc się do pierwszego z tych zagadnień, zważyć trzeba, że Sąd Rejonowy prawidłowo zdekodował znaczenie funktora koniunkcji, zakładając, iż zdanie nim połączone jest prawdziwe tylko wtedy, gdy prawdziwa jest każda z jego części składowych, jednakże błędnie wskazuje na tenże funktor (k. 32736). W języku polskim koniunkcja jest bowiem reprezentowana przez słowo „i” oraz inne słowa równoznaczne, takie jak „oraz”, „a także”, „jak również”. Posłużenie się przez ustawodawcę w art. 271 § 1 k.k. spójnikiem „lub” wskazuje natomiast wprost na wykorzystanie konstrukcji alternatywy zwykłej, tj. związku niewspółfałszywości zdań. Zdanie zbudowane w oparciu o rzeczoną konstrukcję jest prawdziwe wtedy, gdy przynajmniej jedna z jego części składowych jest prawdziwa, zaś fałszywe wtedy, gdy każda z tychże części jest fałszywa (podobnie: A. Malinowski (red.), A. Bałaban, D. Dąbek, P. Kędziora, R. Pawelec, R. Piotrowski, Zarys metodyki pracy legislatora. Ustawy – akty wykonawcze – prawo miejscowe, LexisNexis 2009). Przełożenie powyższego na treść dyspozycji art. 271 § 1 k.k. prowadzi do uznania, że czynu zabronionego przez wskazany przepis może dopuścić się każdy funkcjonariusz publiczny, niezależnie od tego, czy działa w granicach swych uprawnień, czy też nie. Zaaprobowanie stanowiska przeciwnego, a zatem uznanie, iż funkcjonariusz publiczny może dopuścić się przedmiotowego czynu zabronionego tylko wtedy, gdy działa w granicach swych uprawnień, sprawiałoby, że odwołanie się w treści art. 271 § 1 k.k. do pojęcia funkcjonariusza publicznego jest zbędne. Oczywistym jest bowiem, że na tle tak rozumianego przepisu zbiór funkcjonariuszy publicznych w całości zawierałby się w zbiorze osób

uprawnionych do wystawienia dokumentu, które poświadczają w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne. § 2 i 3 art. 271 k.k. nie pozwalają przy tym na uznanie, że pojęcie funkcjonariusza publicznego zostało wykorzystane celem konstruowania typów kwalifikowanych występku fałszu intelektualnego. Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy, podobnie jak apelujący, podziela poglądy tej części doktryny, która przyjmuje, że sprawcą występku z art. 271 § 1 k.k. może być **każdy funkcjonariusz publiczny** (por. M. Kalitowski, Komentarz do art. 271 Kodeksu karnego, [w:] O. Górniok (red.), Kodeks karny. Komentarz, LexisNexis 2006, teza 2.; A. Marek, Komentarz do art. 271 Kodeksu karnego, [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX 2010, teza 3.; T. Razowski, Komentarz do art. 271 Kodeksu karnego, [w:] J. Giezek (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, LEX 2014, teza 9.; M. Mozgawa, Komentarz do art. 271 Kodeksu karnego, [w:] M. Mozgawa (red.), Kodeks karny. Komentarz, WK 2015, teza 5.). Konsekwencją stanowiska takiej treści stała się konieczność zaniechania rozważań w przedmiocie ogólnikowo sygnalizowanej przez oskarżyciela publiczności możliwości uznania zachowań M. K. i J. B. za stanowiące przejaw realizacji znamion występku z art. 270 § 1 k.k.

W świetle całokształtu poczynionych wyżej rozważań Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wbrew twierdzeniom Sądu Rejonowego zachodzą poważne wątpliwości nie tylko w zakresie ustalenia stanu faktycznego sprawy M. K. i J. B., lecz również prawnej oceny zachowań przez nich podjętych. W tym stanie rzeczy, a także wobec treści art. 454 § 1 k.p.k., w myśl którego Sąd Odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono lub warunkowo umorzono postępowanie, koniecznym okazało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Procedując po raz kolejny, Sąd Rejonowy przeprowadzi przewód sądowy od początku, w toku którego przesłucha oskarżonego oraz świadków w osobach W. P., M. M. (1) i A. M.. W pozostałym zakresie Sąd I instancji rozważy wykorzystanie instytucji statuowanej przepisem art. 441 § 2 k.p.k., zgodnie z którym w wypadku przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sąd orzekający w pierwszej instancji, przeprowadzając postępowanie w zakresie dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku, może poprzestać na ich ujawnieniu. Rekonstruując zaistniały stan faktyczny, Sąd Rejonowy weźmie pod uwagę całokształt informacji płynących z wiarygodnej części materiału dowodowego, ustrzegając się błędu w ustaleniach faktycznych w postaci błędu dowolności. Rozstrzygając o przedmiocie procesu, Sąd I instancji ustosunkuje się do poczynionych wyżej rozważań prawnych, zaś swe stanowisko w zakresie kwestii nimi poruszonych, w razie zaistnienia takiej potrzeby, uzasadni w sposób należyty.

Z powyższych powodów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 k.p.k. w zw. z art. 456 k.p.k., orzekł jak w wyroku.